

Druga strona postępowania: World Duty Free Group, SA, poprzednio Autogrill España, SA, i Komisja Europejska

Interwenienci popierający żądania skarżącej w pierwszej instancji: Republika Federalna Niemiec i Irlandia

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uznanie niniejszego odwołania za dopuszczalne i uchylenie wydanego przez Sąd wyroku z dnia 15 listopada 2018 r., T-219/10 RENV World Duty Free Group, SA/Komisja Europejska ⁽¹⁾;
- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 spornej decyzji w zakresie, w jakim Komisja w decyzji 2011/5/WE z dnia 28 października 2009 r. w sprawie amortyzacji podatkowej finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) wdrożonej przez Hiszpanię ⁽²⁾ uznała, że rozpatrywany środek podatkowy stanowi pomoc państwa, oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie zostało oparte na jednym tylko zarzucie, który powinien doprowadzić do uchylenia zaskarżonego wyroku. Zdaniem Hiszpanii Sąd dopuścił się naruszenia prawa w rozumieniu art. 58 statutu Trybunału Sprawiedliwości, przyjmując błędną interpretację art. 107 ust. 1 traktatu, a w szczególności zawartego w tym postanowieniu pojęcia selektywności pomocy państwa. Ten jeden zarzut dzieli się na cztery części:

- w pierwszej kolejności Hiszpania twierdzi, że Sąd popełnił błąd przy ustalaniu ram stanowiących punkt odniesienia dla środka podatkowego, które to ramy nie odpowiadają tym określonym w spornej decyzji;
- w drugiej kolejności Hiszpania twierdzi, że Sąd dopuścił się w zaskarżonym wyroku naruszenia prawa ze względu na to, iż nie uznał, że potraktowanie pod względem podatkowym finansowej wartości firmy stanowi środek ogólny czy też samodzielne bądź swoiste ramy odniesienia;
- w trzeciej kolejności Hiszpania twierdzi, że Sąd dopuścił się w zaskarżonym wyroku naruszenia prawa również ze względu na to, iż nie określił prawidłowo ram odniesienia i w nieprawidłowy sposób przeprowadził wymaganą w wyroku World Duty Free ⁽³⁾ (sprawy połączone C-20/15 P i C-21/15 P) analizę porównawczą;
- w czwartej kolejności, błąd w identyfikacji czynnika stanowiącego składową ram odniesienia pociągnął za sobą naruszenie prawa w zakresie dotyczącym rozkładu ciężaru dowodu.

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 7 listopada 2014 r., Autogrill España/Komisja (T-219/10, EU:T:2014:939)

⁽²⁾ Dz.U. UE 2011, L 7, s. 48.

⁽³⁾ Wyrok z dnia 21 grudnia 2016 r. Komisja/World Duty Free Group i in. (sprawy połączone C-20/15 P i C-21/15 P, EU:C:2016:981).

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewięta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 15 listopada 2018 r. w sprawie T-399/11 RENV, Banco Santander i Santusa/Komisja, wniesione w dniu 29 stycznia 2019 r. przez Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-65/19 P)

(2019/C 112/43)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: M. A. Sampol Pucurull, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Banco Santander, S.A. i Santusa Holding, S.L., oraz Komisja Europejska

Interwenienci popierający żądania skarżące w pierwszej instancji: Republika Federalna Niemiec i Irlandia

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uznanie niniejszego odwołania za dopuszczalne i uchylenie wydanego przez Sąd wyroku z dnia 15 listopada 2018 r., T-399/11 RENV World Duty Free Group, SA/Komisja Europejska ⁽¹⁾;
- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 spornej decyzji w zakresie, w jakim Komisja w decyzji 2011/282/UE z dnia 12 stycznia 2011 r. w sprawie amortyzacji podatkowej finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) wdrożonej przez Hiszpanię ⁽²⁾ uznała, że rozpatrywany środek podatkowy stanowi pomoc państwa, oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie zostało oparte na jednym tylko zarzucie, który powinien doprowadzić do uchylenia zaskarżonego wyroku. Zdaniem Hiszpanii Sąd dopuścił się naruszenia prawa w rozumieniu art. 58 statutu Trybunału Sprawiedliwości, przyjmując błędną interpretację art. 107 ust. 1 traktatu, a w szczególności zawartego w tym postanowieniu pojęcia selektywności pomocy państwa. Ten jeden zarzut dzieli się na cztery części:

- w pierwszej kolejności Hiszpania twierdzi, że Sąd popełnił błąd przy ustalaniu ram stanowiących punkt odniesienia dla środka podatkowego, które to ramy nie odpowiadają tym określonym w spornej decyzji;
- w drugiej kolejności Hiszpania twierdzi, że Sąd dopuścił się w zaskarżonym wyroku naruszenia prawa ze względu na to, iż nie uznał, że potraktowanie pod względem podatkowym finansowej wartości firmy stanowi środek ogólny czy też samodzielne bądź swoiste ramy odniesienia;
- w trzeciej kolejności Hiszpania twierdzi, że Sąd dopuścił się w zaskarżonym wyroku naruszenia prawa również ze względu na to, iż nie określił prawidłowo ram odniesienia i w nieprawidłowy sposób przeprowadził wymaganą w wyroku World Duty Free ⁽³⁾ (sprawy połączone C-20/15 P i C-21/15 P) analizę porównawczą;
- w czwartej kolejności, błąd w identyfikacji czynnika stanowiącego składową ram odniesienia pociągnął za sobą naruszenie prawa w zakresie dotyczącym rozkładu ciężaru dowodu.

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 7 listopada 2014 r., Banco Santander i Santusa /Komisja (T-399/11 RENV, EU:T:2018:787)

⁽²⁾ Dz.U. UE 2011, L 135, s. 1.

⁽³⁾ Wyrok z dnia 21 grudnia 2016 r. Komisja/World Duty Free Group i in. (sprawy połączone C-20/15 P i C-21/15 P, EU:C:2016:981).

Skarga wniesiona w dniu 11 lutego 2019 r. – Republika Włoska / Rada Unii Europejskiej, Parlament Europejski

(Sprawa C-106/19)

(2019/C 112/44)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, S. Fiorentino i C. Colelli, pełnomocnicy)